

Kamer der Volksvertegenwoordigers

Chambre des Représentants

20 OCTOBER 1949.

WETSVOORSTEL

tot toekenning van een gezinsverlofgeld
aan de arbeiders-gezinshoofden.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

Dit wetsvoorstel strekt er toe de arbeiders gezinshoofden een gezinsverlofgeld toe te kennen ter gelegenheid van het verlof.

Het principe van de uitkering van deze vergoeding werd voor de eerste maal opgenomen in de wet van 7 Juni 1949 betreffende het jaarlijks verlof van de loontrekkende arbeiders. Wel is waar kon dit slechts een voorlopige maatregel wezen: het ging er om de uitbetaling van deze vergoeding te waarborgen tijdens het eerstkomend verlof. Men begrijpt dan ook dat het Parlement zijn toevlucht moeten nemen heeft tot het opnemen in een wet betreffende het jaarlijks verlof van een bepaling waardoor een voordeel van exclusief familiale aard werd toegekend.

Het ogenblik is nochtans aangebroken om de wetgeving aan te passen en de stof te splitsen door ze in haar normaal kader op te nemen.

De jaarlijkse vergoeding die aan de arbeiders gezinshoofden krachtens onderhavig wetsvoorstel wordt toegekend hoort thuis in het domein van de gezinsvergoedingen. Indien zij uitgekeerd wordt ter gelegenheid van het jaarlijks verlof, dan is zij toch niet bedoeld als vergoeding van het door de beneficiant tijdens het jaar geleverde werk: zij wordt inderdaad slechts uitgekeerd indien de belanghebbende kinderen ten laste heeft en zij wordt uitbetaald zo dikwijls er kinderen zijn die aanleiding geven tot de toekenning van de kinderbijslag. De ongehuwde arbeider of gehuwde arbeider zonder kinderen heeft er geen recht op, zelfs indien hij een verlofgeld kan genieten. Zij wordt ten slotte uitbetaald door de Nationale Verrekenkas voor Gezinsvergoedingen.

Dit alles bewijst in voldoende mate dat het absoluut noodzakelijk is het gezinsverlofgeld in te schakelen in het kader van de wet van 4 Augustus 1930 houdende veralgemening van de gezinsvergoedingen ten voordele van de loontrekkende arbeiders.

Dit wetsvoorstel wijzigt dus in die zin artikel 108 van

20 OCTOBRE 1949.

PROPOSITION DE LOI

octroyant un pécule familial de vacances
aux travailleurs, pères de famille.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La présente proposition de loi tend à octroyer un pécule familial aux travailleurs, pères de famille, à l'occasion de leurs vacances.

Le principe de l'octroi de cette indemnité avait été inscrit pour la première fois dans la loi du 7 juin 1949 concernant les vacances annuelles des travailleurs salariés. A la vérité, ce ne pouvait être là qu'un expédient provisoire: il s'agissait de garantir le paiement de cette indemnité au cours des plus prochaines vacances. On comprend dès lors que le Parlement ait dû recourir à l'insertion, dans une loi relative aux vacances annuelles, d'une disposition octroyant un avantage d'ordre exclusivement familial.

L'heure est venue cependant de procéder à une adaptation de la législation et de séparer les matières en les plaçant dans leur cadre normal.

L'indemnité annuelle accordée aux travailleurs, pères de famille, en vertu de la présente proposition de loi appartient au domaine des allocations familiales. Si elle est donnée à l'occasion des vacances annuelles, elle n'est cependant pas destinée à compenser le travail fourni par le bénéficiaire durant l'année: elle n'est accordée en effet que si l'intéressé a charge d'enfants et elle est octroyée autant de fois qu'il y a des enfants donnant lieu au paiement d'allocations familiales. Le travailleur célibataire ou marié sans enfants n'y a pas droit, même s'il bénéficie d'une rémunération de vacances. Enfin, elle est payée par la Caisse Nationale de compensation pour allocations familiales.

Tout ceci démontre suffisamment qu'il est indispensable d'inclure le pécule familial dans le cadre de la loi du 4 août 1930 portant généralisation des allocations familiales en faveur des travailleurs salariés.

La présente proposition de loi modifie donc dans ce sens

voornoemde wet. Gezien de voorlaatste alinea van dit artikel inderdaad bepaalt dat de fondsen waarover de kassen beschikken, na betaling van de kinderbijslag en de geboortetoeslag « uitsluitend moeten gebruikt worden om aan de gezinnen van de rechthebbenden voordelen van familiale aard te verlenen », bleek het dat het gezinsverlofgeld wel als een van de « voordelen van familiale aard », waarvan de tekst gewag maakt, kon beschouwd worden.

Artikel 1 voorziet dus de uitkering van een vaste vergoeding van 300 frank per kind. Deze schikking betekent voor de gezinnen een duidelijke vooruitgang op artikel 2 van de wet van 7 Juni 1949 dat de uitbetaling van een bijkomende maand kinderbijslag tegen het gewoon bedrag voorzag. Indien men bedenkt dat op de 997.000 kinderen die aanleiding geven tot het betalen van de bijslag, volgens de wet van 1930, meer dan 800.000 slechts een bedrag van 200 frank genieten (1ste en 2de kind), en meer dan 100.000 een bedrag van 270 frank (3de kind), zal men gemakkelijk vaststellen dat deze schikking milder is dan de voorgaande.

Artikel 2 en 3 vergen geen commentaar.

Artikel 4 bepaalt dat de wet van kracht wordt op 1 Januari 1950; zij zal dus voor de eerste maal toegepast worden ten voordele van de arbeiders gezinshoofden die hun verlof nemen tijdens het jaar 1950.

l'article 108 de la loi précitée. L'avant dernier alinéa de cet article stipulant en effet que les fonds dont les caisses disposent, après paiement des allocations familiales et de naissance, doivent « être employés exclusivement à octroyer aux familles des attributaires des avantages d'ordre familial », il a paru que le pécule familial pouvait bien être considéré comme un des « avantages d'ordre familial » dont le texte fait mention.

L'article 1 prévoit donc l'octroi d'une indemnité fixe de 300 francs par enfant. Cette disposition constitue en faveur des familles un notable progrès sur l'article 2 de la loi du 7 juin 1949, qui prévoyait le paiement d'un mois supplémentaire d'allocations familiales au taux ordinaire. Si l'on considère que sur 997.000 enfants donnant lieu au paiement d'allocations, selon la loi de 1930, plus de 800.000 ne bénéficient que du taux de 200 francs (1er et 2me enfant), et plus de 100.000 du taux de 270 francs (3me enfant), il saute aux yeux que la présente disposition est plus généreuse que la précédente.

Les articles 2 et 3 n'exigent aucun commentaire.

L'article 4 fixe l'entrée en vigueur de la loi au 1er janvier 1950: elle s'appliquera donc pour la première fois en faveur des travailleurs, pères de famille, qui prennent leurs vacances dans le courant de l'année 1950.

L. MAJOR.

WETSVORSTEL

EERSTE ARTIKEL.

Het 2° van artikel 108 der wet van 4 Augustus 1930, houdende veralgemening van de gezinsvergoedingen ten voordele van de loontrekkende arbeiders, wordt vervangen door volgende tekst:

« Zij kent jaarlijks aan de arbeiders die, krachtens de » wet betreffende het jaarlijks verlof, een verlofgeld ge- » nieten, een vergoeding toe van 300 fr. per kind dat naar » luid van deze wet aanleiding geeft tot de uitkering » van kinderbijslag ».

ART. 2.

In het voorlaatste lid van artikel 108 van de bij voorgaand artikel bedoelde wet worden de woorden « krachtens lid 1 en lid 4 » vervangen door « krachtens lid 1 ».

ART. 3.

De Koning bepaalt de toepassingsmodaliteiten van deze wet.

ART. 4.

Deze wet wordt van kracht op 1 Januari 1950.

PROPOSITION DE LOI

ARTICLE PREMIER.

Le 2° de l'article 108 de la loi du 4 août 1930 portant généralisation des allocations familiales en faveur des travailleurs salariés est remplacé par le texte ci-après:

« Elle alloue chaque année aux travailleurs bénéficiaires » d'une rémunération de vacances en vertu de la loi con- » cernant les vacances annuelles, une indemnité de 300 fr. » par enfant donnant lieu au paiement d'allocations fami- » liales en vertu de la présente loi. »

ART. 2.

A l'avant-dernier alinéa de l'article 108 de la loi visée à l'article précédent, les mots « en vertu des alinéas 1 et 4 »... sont remplacés par « en vertu de l'alinéa 1 ».

ART. 3.

Le Roi détermine les modalités d'application de la présente loi.

ART. 4.

La présente loi entrera en vigueur le 1er janvier 1950.

L. MAJOR,
A. DEKEULENEIR,
A. SERCU,
A. SPINOY,
E. LEBURTON,
Isabelle BLUME-GREGOIRE.